

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120290233
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120290233.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, proti žalovanému: Q. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. nad D., X. O. X, zastúpený: S.. K. C., advokátom so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Mliekarenská 2, o zaplatenie 3.000,00 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 08. februára 2022, č. k. 2Csp/52/2020-166, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol žalobu o zaplatenie 3.000,- eur. Vo výroku II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou dňa 28.04.2020 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 3.000,- eur od 23.03.2019 do zaplatenia a nahradíť trovy konania. Okresný súd Banská Bystrica v danej veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 26Up/832/2020 zo dňa 15.05.2020, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom a náhradu trov konania. Žalovaný proti platobnému rozkazu podal dňa 29.05.2020 odpor. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 22.09.2015 právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a žalovaný uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. 5077686146. Žalovaný čerpal úver celkovo 14.000,- eur a celkovo uhradil titulom predmetnej zmluvy sumu 3.247,19 eur. Právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 28.01.2018 oznámil žalovanému, že ku dňu 28.01.2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky v sume 3.049,07 eur. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.03.2018 súd zistil, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že vyhlásil ku dňu 01.03.2018 mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru. Žalobca v tejto súvislosti predložil doručenkou, podľa ktorej mala byť listina doručená dňa 07.03.2018. Výzvou zo dňa 18.12.2018 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že pohľadávka banky z predmetnej zmluvy je splatná v celom rozsahu a žalovaný je v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace. Oznámením zo dňa 30.03.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky č. 0215/2019/CE uzatvorenej dňa 22.03.2019 žalobcovi postúpil pohľadávku z úveru č. 5077686146. Právne vec súd posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka; § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54 ods. 1, 2, § 54a, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods.

2, § 565, Občianskeho zákonníka; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Zákon o bankách; § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná. Predmetnú zmluvu súd posúdil ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd preskúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu. Po vykonanom dokazovaní a po zistení skutkového stavu súd dospel k záveru, že žalobca platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči žalovanému v tomto spore domáha. Je tomu tak pre rozpor predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom v časti týkajúcej sa predmetnej pohľadávky so zákonom, a teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je nevyhnutné, aby veriteľ spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní upozornil na uplatnenie práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (o zosplatenie). Zákom určená lehota 15 dní slúži na to, aby si spotrebiteľ bol schopný zabezpečiť buď dostatok finančných prostriedkov na doplatenie zameškaných splátok, alebo aby si zabezpečil finančné zdroje na vrátenie celej pohľadávky. Bez splnenia povinnosti upravenej v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka veriteľ nemôže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ako je to upravené v ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Ku skutkovému tvrdeniu, že žalovanému bola doručená pred zosplatením výzva zo dňa 28.01.2018, žalobca predložil ako dôkaz poštový podací hárok č. EPH118490130. Žalovaný uvedené skutkové tvrdenie žalobcu poprel, v dôsledku čoho súd nemohol vychádzať z toho, že skutkové tvrdenie žalobcu o doručení výzvy je nesporné. Za daných konkrétnych okolností tohto prípadu následne na základe celého vykonaného dokazovania len samotný uvedený podací hárok nemožno podľa záveru súdu považovať za dostatočný dôkaz preukazujúci, že konkrétna listina, a to predmetná výzva zo dňa 28.01.2018, bola doručená žalovanému do jeho dispozičnej sféry. Ako vyplýva z konštantnej judikatúry všeobecných súdov, podací hárok preukazuje iba skutočnosť, že určitá zásielka bola odovzdaná na prepravu, nie je však dôkazom o tom, že prepravca ju skutočne doručil do dispozície adresáta. Inak povedané, odovzdanie listovej zásielky na prepravu nie je dôkazom o tom, že táto listová zásielka bola reálne doručená do schránky adresáta, resp. že mu bola k dispozícii na vyzdvihnutie na príslušnej pošte. Zároveň údaje o zásielke v konkrétnom uvedených v podacom hárku predloženom žalobcom nevytvádzajú nič o obsahu podanej zásielky, teda nepreukazujú tvrdenie, že išlo o doručenie zásielky obsahujúcej výzvu pred zosplatením úveru. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovaný bol jeho právnym predchodcom písomne vyzvaný na zaplatenie dlžnej časti úveru pred jeho mimoriadnym, resp. predčasným zosplatením. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že zosplatenie celého dlhu je neplatné, a to pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, s ohľadom na nedodržanie podmienok vymedzených v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Termín konečnej splatnosti úveru podľa predmetnej zmluvy bol stanovený na 20.10.2024. K postúpeniu pohľadávky na žalobcu teda malo dôjsť pred uplynutím tohto termínu konečnej splatnosti. Pokiaľ žalobca v konaní nepreukázal zosplatenie pohľadávky, a to na základe toho, že nebol dodržaný postup pri zosplatení, keďže nepreukázal doručenie výzvy dlžníkovi na zaplatenie dlžných splátok úveru, ktorá je podmienkou pre zosplatenie spotrebiteľského úveru, neboli ani splnené podmienky na to, aby pohľadávka z takéhoto úveru bola na neho postúpená. Pri postúpení pohľadávky banky na tretiu osobu musia byť splnené tiež zákonné špeciálne podmienky stanovené v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na to, aby zmluva o postúpení pohľadávky banky voči dlžníkovi bola platná, musí banka najskôr vyzvať dlžníka na zaplatenie pohľadávky (poskytnúť mu dodatočnú lehotu, aby mohol plniť banke) a následne po výzve musí uplynúť viac ako 90 dní, počas ktorých je dlžník nepretržite v omeškaní. Z dôvodov uvedených vyššie súd nemal v konaní preukázané, že by sa výzva zo dňa 28.01.2018 dostala do dispozičnej sféry žalovaného, a teda nemal následne preukázané ani dodržanie podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Pokiaľ ide o ďalšie žalobcom predložené listiny - Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.03.2018 a Výzva zo dňa 18.12.2018, súd k tomu ešte uviedol, že žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ bol oprávnený mimoriadnu splatnosť vyhlásiť, teda nepreukázal, že bol oprávnený požadovať od žalovaného v čase vyhotovenia týchto listín zaplatenie celej zosplatennej pohľadávky. Súd teda nemal v spotrebiteľskom spore preukázané, že žalobca je skutočným vlastníkom pohľadávky, teda nositeľom práva voči žalovanému a mohol si toto právo uplatniť na súde, čo znamená, že nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore, čo predstavuje dôvod na zamietnutie žaloby. Žalobca bola v spore neúspešný, keď súd podanú žalobu zamietol v celom rozsahu, nárok na náhradu trov konania má v celom rozsahu úspešný žalovaný voči žalobcovi. Súd preto rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v stanovenej lehote náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu, že žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovanému. Odôvodnenie súdu považuje žalobca za nesprávne a v rozpore so zmluvnými dojednaniami, všeobecne rešpektovanou teóriou dôjdenia ako aj judikatúrou NS SR. Poukázal na rozhodnutie NS SR publikované v zbierke stanovísk pod R4/2021. Uviedol, že zmluvné strany si otázku doručovania dojednali v čl. 6 VOP, pričom dojednanie o uplatnení fikcie doručovania v spotrebiteľských vzťahoch nie je v zmysle judikatúry NS SR neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda žalobca má za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci nakoľko v zmysle vyššie uvedeného bol žalobca toho názoru, že doručenie výzvy zo dňa 28.01.2018 nastalo tretím dňom po jej odoslaní, t. j. dňa 08.02.2018. Na základe uvedeného považoval žalobca záver súdu o tom, že neboli splnené podmienky § 53 ods. 9 OZ, nakoľko nebolo preukázané doručenie výzvy zo dňa 28.01.2018 žalovanému za nesprávny a v rozpore s ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca k výzve zo dňa 28.01.2018, t. j. k výzve pred uplatnením práva v zmysle § 565 OZ súdu predložil podací hárok, ktorý preukazuje odoslanie predmetnej výzvy žalovanému dňa 05.02.2018 - čím zároveň preukázal, že uvedená výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného a možno ju tak v súlade s ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa žalobcu považovať za riadne doručenu, resp. jej doručenie za riadne preukázané. Žalobca sa zároveň nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na základe predloženého podacieho hárku nemožno mať za preukázané odoslanie výzvy zo dňa 28.01.2018 z dôvodu, že z podacieho hárku nevyplýva, čo je obsahom podanej zásielky. Žalobca by neunesol dôkazné bremeno ani v prípade, ak by preukazoval doručenie prostredníctvom doručky, nakoľko ani z tej nevyplýva, čo je obsahom listinnej zásielky. Ďalej žalobca poukázal na judikatúru krajských súdov SR. Postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t. j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaný k úhrade omeškaných splátok úveru, a to okrem výzvy zo dňa 28.01.2018 aj podaním zo dňa 02.03.2018 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, ku ktorému žalobca pripojil aj kópiu doručky a ktorým bol taktiež postupom vyzvaný za zaplatenie pohľadávky a zároveň upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ v lehote nie kratšej ako 15 dní. Zákonodarcu sa však v tejto súvislosti dostatočne nevysporiadal s kogentnou úpravou zakotvenou v poslednej vete § 565, podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ (dodávateľ) použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Podľa žalobcu poslednú vetu § 565 nemožno aplikovať, a teda dokedy dodávateľ môže právo na zosplatenie uplatniť. To znamená, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené podmienky uvedené v § 53 ods. 9.“ Žalobca ďalej poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými uvedeným ustanovením žalobca poukazuje na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v zmysle prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ku dňu postúpenia pohľadávky v nepretržitom omeškaní po dobu 788 dní) a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku, a to výzvou zo dňa 28.01.2018, podaním zo dňa 02.03.2018 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ a výzvou zo dňa 18.12.2018. Žalobca mal teda za to, že v konaní riadne preukázal, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy konania.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby za vecne správne. Súd prvej inštancie podľa žalovaného správne uviedol,

že vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru s poukazom na dikciu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musí predchádzať preukázateľná existencia uplynutia 3 mesiacov od omeškania dlžníka so zaplatením splátky za súčasného upozornenia dlžníka - spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V konaní tak bolo podľa žalovaného preukázané, že žalobca, resp. jeho právny predchodca vyhlásil mimoriadnu spratnosť úveru v rozpore so zákonom, nakoľko nepreukázal, že by žalovaného upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaný mal za to, že za relevantnú skutočnosť, ktorá by zakladala schopnosť žalobcu byť stranou sporu v danom prípade, by bolo možné považovať splnenie všetkých zákonných podmienok upravených v Občianskom zákonníku, čo sa však vzhľadom na vykonané dokazovanie nepreukázalo. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal súdu platné postúpenie pohľadávky v zmysle príslušných ustanovení nielen Občianskeho zákonníka, ale aj § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. a to ani v zmysle všeobecných obchodných podmienok banky. Aj žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR pod č. 1/2021, resp. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020, kde zdôraznil záver súdu, že sa musí chrániť aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. V prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať. Žalobca jednak nepreukázal, že by predmetnú výzvu doručil žalovanému avšak ani nepreukázal, že by túto odoslal na poštovú prepravu. Žalobca ako sporová strana sa podľa žalovaného dostal do dôkaznej núdze, ak predložil ako dôkaz doručenia výzvy zo dňa 28.01.2018 iba samotný podací lístok bez špecifického označenia obsahu zasielanej zásielky ako to vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky I ÚS 174/09 zo dňa 24.06.2009. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol skutkové tvrdenie, že od nezaplatenia ktorej zo splátok žalovaného za predmetné zosplatenie malo odvíjať, nakoľko daná skutočnosť je dôležitá aj z pohľadu počítania premičacej doby v prípade uplatnenia zosplateného úveru. V tejto súvislosti žalovaný vzniesol v súlade s § 103 Občianskeho zákonníka námietku premlčania uplatňovaného nároku, nakoľko mal za to, že sa jedná o splátku minimálne od 20.02.2017 a žaloba bola podaná dňa 28.04.2020. S poukazom na uvedené je plne dôvodné, ak sa žalovaný - spotrebiteľ v danom konaní domáha preukázania aktívnej legitímácie. Podľa žalovaného neboli splnené podmienky na to, aby bola pohľadávka postúpená na žalobcu, čím je daný nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v danom spotrebiteľskom spore. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že trvá v plnom rozsahu na podanom odvolaní. K námietke premlčania sa vyjadril podaním zo dňa 09.09.2020, v zmysle ktorého uplatnený nárok nepovažuje za premlčaný. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy konania.

5. Žalovaný v písomnej duplike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridriava svojho vyjadrenia k podanému odvolaniu. Uviedol, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol skutkové tvrdenia, od nezaplatenia ktorej zo splátok žalovaného sa predmetné zosplatenie malo odvíjať. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

7. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby žalobcu na tom právnom závere, že v predmetnej veci nedošlo k platnému zosplateniu pohľadávky zo zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 22.09.2015 (ďalej len „zmluva o úvere“) medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenská sporiteľňa a. s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) a žalovaným, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a to doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9

Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k uplynutiu termínu konečnej splatnosti úveru, žalobca nepreukázal platné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, a teda ani svoju aktívnu legitímáciu v konaní.

8. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

9. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

11. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Zákon o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

12. Žalobca v odvolaní namietal, že nemožno v danom prípade aplikovať druhu vetu ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, a teda, že právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa názoru odvolacieho súdu, vyššie uvedené ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať v danom prípade aj vzhľadom na znenie druhej vety tohto ustanovenia. Je potrebné poukázať na to, že zosplatenie úveru právnym predchodcom žalobcu listom zo dňa 02.03.2018 neobsahovalo pre ktorú splátku predchodcu žalobcu pristúpil k zosplateniu úveru, pričom tento vo vzťahu k nezaplateniu splátok odkazoval na bod 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery právneho predchodcu žalobcu. K zosplateniu došlo ku dňu 01.03.2018.

13. Pre aplikáciu ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné zistiť, pre ktorú splátku došlo k zosplateniu. V danom prípade treba vychádzať z toho, že išlo o vzťah spotrebiteľský, a teda bolo potrebné aplikovať aj ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Splátka, ktorej splatnosť predchádzala zosplateniu ku dňu 01.03.2018 a pre ktorú mohlo dôjsť k uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, bola splátka splatná dňa 20.11.2017 (a to bez ohľadu na to, že žalovaný bol v omeškaní aj s predchádzajúcimi splátkami). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol s platením tejto splátky v omeškaní. Preto za týchto podmienok, ak by žalobca preukázal aj dodržanie ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. ak by preukázal, že upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka,

boli by splnené podmienky platného zosplatnenia pohľadávky, keďže 3 mesiace od splátky splatnej 20.11.2017 (s ktorou bol žalovaný v omeškani) uplynuli 20.02.2018 a do splatnosti najbližšej splátky, t. j. do 20.03.2018 mohlo dôjsť k zosplatneniu, ku ktorému došlo ku dňu 01.03.2018.

14. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nesplnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významných z hľadiska hmotného práva.

15. Žalobca ale podľa názoru odvolacieho súdu, neunesol dôkazné bremeno ohľadne výzvy, ktorá predchádzala zosplatneniu ku dňu 01.03.2018 a ktorá by mala byť výzvou podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalobca poukazoval na výzvu zo dňa 28.01.2018. Táto výzva ale mohla mať účinky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka iba vtedy, ak by žalovaný mal aspoň možnosť sa s ňou oboznámiť, t. j. vtedy, ak takáto výzva dôjde do sféry jeho dispozície. Odvolací súd pripúšťa aj možnosť zmluvnej úpravy doručenia písomnosti medzi zmluvnými stranami, na ktoré poukázal žalobca, a to bod 6.3 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého písomnosť doručovaná poštou je doručená tretí deň po jej odoslaní, v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj keď Klient zmarí doručenie zásielky alebo sa o doručení zásielky nedozvedel. Banka zasiela písomnosti spravidla vo forme obvyčajnej listovej zásielky.

16. Ani osobitná zmluvná úprava doručenia nezabavuje žalobcu toho, že je nevyhnutné v konaní preukázať, že písomnosť žalovanému skutočne zaslal na adresu žalovaného dohodnutú v zmluve, alebo adresu pre doručovanie na ktorú sa so žalovaným dohodol. Tu žalobca predložil súdu len poštový podací hárok č. EPH118490130. Z tohto elektronického podacieho hárku nebolo možné identifikovať, že právny predchodca žalobcu skutočne žalovanému zaslal výzvu zo dňa 28.01.2018 a nie prípadne inú listinu. Poštový podací hárok nie je opatrený pečiatkou poštového úradu, podpisom zamestnanca, prípadne neobsahuje iné potvrdenie o tom, že písomnosť bola odoslaná. Na ľavej strane pri mene žalovaného sa nachádza označenie RE952886761SK, dátum 5.2.2018. Z tohto označenia poštového hárku nie je možné jednoznačne, vzhľadom na vyššie uvedené bez akýchkoľvek pochybností vyvodit, že dňa 5.2.2018 bola výzva zo dňa 28.01.2018 skutočne podaná na pošte. Dané označenie mohlo byť napr. vygenerovaným názvom súboru, pod ktorým bolo tlačivo uložené v počítačovom systéme žalobcu. Na riadne preukázanie doručovania výzvy je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné aspoň preukázať, že predmetom zásielky skutočne bola uvedená výzva. Pokiaľ žalobca namietal, že tieto údaje neobsahuje ani poštová doručka pri doručovaní do vlastných rúk, je potrebné uviesť, že na doručke je možné vyznačiť jej predmet, tak, aby preukazovala, čo bolo zasielané poštovou prepravou. Odvolací súd dopĺňa, že zásielky je možné označiť v súlade s Technickými parametrami - Označovanie zásielok poštového podniku, ktoré sú dostupné aj na webovej stránke slovenskej pošty. Odvolací súd má za to, že žalobca v konaní predložil len tlačivo- poštový podací hárok / ktorého podanie na pošte je otázne/, dostal sa do dôkaznej núdze, teda riadne nepreukázal doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, alebo aspoň to, že by takúto výzvu žalovanému zasielal. Z uvedeného dôvodu preto zosplatnenie úveru je neplatné, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie.

17. K postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.03.2019. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že termín konečnej splatnosti bol stanovený na deň 20.10.2024. Tento deň ešte neuplynul. Právny predchodca žalobcu postupoval celú pohľadávku, ktorá v celosti ešte nebola splatná, keď splatné boli len niektoré splátky. Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách upravuje v prípade bankovej pohľadávky osobitné podmienky jej postúpenia v ustanovení § 92 ods. 8, pričom predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktorá

je už splatná. Pohľadávka právneho predchodcu žalobcu v čase postúpenia nebola splatná, a preto nemohlo dôjsť ani k jej postúpeniu na žalobcu. Žalobca preto nie je v konaní aktívne legitimovaný a súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu zamietol.

18. Pokiaľ žalobca poukázal na iné rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne /sp. zn. 6Co/128/2019 zo dňa 23.12.2019, sp. zn. 5Co/351/2017 zo dňa 24.8.2018 a 17CoCsp/15/2021 zo dňa 28.10.2021/, odvolací súd uvádza, že rozhodnutia sa danej veci netýkajú, keď sú založené na iných skutkových a právnych základoch, neriešiac otázku elektronického podacieho hárku. V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

19. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému odvolací súd proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).